

- Január 28.- án szombaton lesz a már hagyományossá vált (50.-ik) évi cserkészbál az a Hilton szállodában az LAX repülőtér mellett. Az évi bál a cserkészek anyagi támogatásának főforrása, ezért nagyon fontos, hogy minél többen vegyünk jegyet és vegyünk részt. A nagyon sikeres bál, amin múlt évben több száz ember jelen volt, szombat este 6:30-kor kezdődik és hajnal 1:30-ig tart. További felvilágosításért forduljanak Tóth Matyihoz vagy Latkóczy Lacihoz.

- Február 12. -én, vasárnapon, Zsófia nővér ismét tart katechetikai előadást/oktatást a Szent István templomban. Ebéd után a gyerekeknek és szülőknek lesz egy félórás előadás. Azt követően pedig a felnőtt csoportnak a templomban tart előadást.

Betegeink;

- Rácz Károly Szabó István
- Bános Magdi Vodnákné Túri Ildikó
- Mohos Piroska Iván Teri
- Kovács Ibolya Anzelm atya

Halottaink;

- Lantos Rezső Szuromi Carin
- Szik Antal Dúk Anna
- Mayer Ferenc Téglás Imre
- Samay Attila Izabel Piczek
- Simko Terézia Nagy Lajosné Erzsébet
- Szopkó Elenóra Tóth Csaba
- Sándor Valéria

(Jn1:29-34) A bűnből – vagy középszerűségből – történő megtérésünkkor Isten eleinte érezhető vigaszt nyújt, valahányszor imádkozunk, erényt gyakorolunk vagy vezekelünk. Noha a bűn örömeinél kevésbé érzékelhető, ezen vigasztalás azoknál édesebbnek tűnik. Most gyerekcipőben járunk a lelki életünkben, és az Isten vigasztalása segítő kézként óv bennünket a botlástól, a visszaeséstől. Ám az első lépetek után a segítő kéz végül akadállyá válik, mikor már futni próbálunk. Ezért Isten visszatartja a vigaszát, ha mi magunk kellő időben nem engedjük el a támogató kezét. Amint teljesen kinőttünk a vigasztalás igényéből, az Isten maga válik a legnagyobb örömünkké – sokkal nagyobbá, mint addig ismertünk. Addig pedig maradunk jó gyermekek: nem lázadozunk; Isten jóságát, szeretetét irántunk nem kérdőjelezzük meg, midőn a segítség nem akkor és úgy érkezik, mint ahogyan mi a legalkalmasabbnak véljük.

Egyesek a vigasztalások Istenét szeretik. Mások viszont Isten vigasztalásait szeretik. Amikor sokasodnak a bajok, odavész a hitük. Egyházközségünkben legtöbben e kettő között vagyunk, de hol? Nem csupán a lelki életünkre érvényes e kérdés, hanem a szerelemre általában. A menyasszony a vőlegényét szereti-e, vagy csupán a küllemét, népszerűségét, szellemességét, vagy a tőle várt biztonságot? A mesebeli királyfit szeretni könnyű, míg meg nem változik, vagy nyomorékká nem válik egy baleset folytán. Aztán a szerelem vagy elbukik, vagy mélyen megtisztul a fájdalmas tűzpróbán.

Keresztelő Szent Jánosnak a tűzpróba az óvodája lett. A sivatagban nőtt fel minden vigasztalás nélkül. Jézus szerint azonban a nőtlen, teveszörbe öltözött, sáskát evő aszkéta a legnagyobb, akit asszony szült. Kudarc helyett mélyen megtisztult a szeretete: Mit sem törődve a népszerűségével, életben maradásával, Nyilvánosan megfeddte a hírhedt Heródes királyt. Jézust ilyen ember nyilvánítja Isten fiának a mai evangéliumban. Leszámítva a beteljesült jövendöléseket, a Jézus csodatételeit és vértanúságát, a János tanúságtétele Jézus mellett a legnagyobb, ami létezik, pedig János nem tett csodát. Ő egyedül Istennek élte a magában is csodás életét. És az ilyen élet általunk, betondzsungel-lakók által is elérhető.

Isten az Ő indításaival egyáltalán nem ellenkező lélekre talált Máriában. Az iránta való féltékeny szeretetének tüze máglyaként éghetett a próbán, Mária hite mégsem bukott el, hanem napról napra ugrásszerűen növekedett. Máriához hasonlóan Éva is szeplőtelen volt az eredeti bűn előtt. Ádám azonban a vigasztalások szirupos útján vezette őt, Jézus pedig Máriát a számunkra felfoghatatlan mélységű lelki éjszakán. Sajnos ebben egyesek a Mária iránti rendkívüli törődés helyett rendkívüli közömbösséget látnak Jézus részéről. Bajainkban talán mi is közömbösséget tételezünk fel Isten részéről. Ehelyett ismerjük fel ezekben az Ő különleges törődését. Ámen.

English / 2017 Sunday 02A

(Jn1:29-34) In the beginning of our conversion from sin – or mediocrity – God gives us emotional consolations when we pray, practice virtue, or do penance. Although less sensible than the pleasures of sin, these consolations actually appear sweeter to us. We're now taking our "baby steps" in the spiritual life and God's consolations are a "helping hand," preventing us from "stumbling" back into our former sins or faults. But a helping hand while taking our first steps will eventually become a hindrance when we try to run. So, God will withhold His consolations, if we don't let go in good time. Once completely weaned from consolations God alone becomes our supreme joy – far greater than any we've known before. Meanwhile, we must be good children who don't rebel – don't question God's goodness and love for us – when relief doesn't come in the time and way we think best.

Some love the God of consolations. Others love the consolations of God. When afflictions come instead, their faith crumbles. Most of us here are somewhere in between. But where? This question isn't limited to our spiritual life. It concerns love in general. A woman might wonder whether she really loves her fiancé, or merely his looks, popularity, wittiness, or the security he promises? Loving Prince Charming is easy enough; until he changes or ends up a quadriplegic in some accident. Then love either fails miserably or is greatly purified in the crucible of affliction.

Some there are who had this crucible for their nursery. John the Baptist grew up in the desert devoid of all consolations: However, according to Jesus, this locust eating celibate dressed in camel skins was "the greatest born of woman." His love was greatly purified. John never worried about being popular or staying alive. He publicly rebuked the notorious king Herod. Such is the man who proclaims Jesus Son of God in today's gospel. After the fulfillment of prophecy, after the miracles and martyrdom of Jesus, John's testimony was the next greatest witness ever given on Jesus' behalf. John worked no miracles in proof of his claim. His life – lived for God alone – was itself a miracle: the kind also attainable by us "concrete jungle" dwellers.

When God found a soul – namely Mary – who offered absolutely no resistance to His promptings, then His jealous love – no longer limited by concern for human frailty – could burn unchecked in the crucible. Her faith, nevertheless, grew daily by leaps and bounds. Like Mary, Eve too was immaculate before the Fall. But Adam led her along the saccharin way of consolations, while Jesus led Mary through spiritual night too dark for us to imagine. Ironically, some mistake this singular devotion towards Mary for singular indifference on Jesus' part. In our afflictions do we too suspect indifference on God's part in our regard? Let us instead see proof of His devoted love for us! Amen!